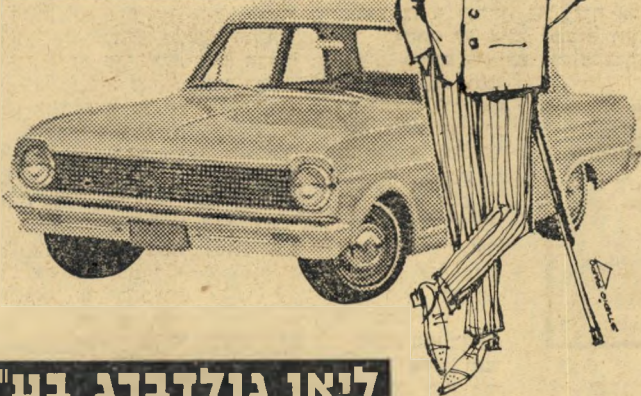

אינא נאצרי

CHEVROLET

בשברולט כספי תמיד מובטח.
בעת הקניה ובעת המכירה,
אני מקבל את התמורה המלאה.

פרטום צח

ליאו גולדברג בע"מ

תל-אביב, טל. 36356 • חיפה, טל. 522189 • ירושלים, טל. 22336

מסע הצעירים

טיולי צעירים לאירופה

תאריכי יציאה:
5.7, 25.7, 5.8

פרטים והרשמה:
אישראל-לידי

תל-אביב, רחוב הס 1, טלפון 59367, 58310
ובכל משרדי הנסיעות

רכשו מקצוע משתלם
תוך זמן קצר,
בהדרכה מקצועית
מעולה

ספרות נשים
וקוסמטיקה

קודסים בקר וערב
בתיחת הקורס
1.6.65

קבלת לקוחות בסלון בית-הספר לספרות „דיאנה”
יום-יום, בין השעות 9-1 בצהריים, 3-7 בערב
בימים א', ג', ה'. הסלון פתוח עד 9.30 בלילה.

ת א ריינס /ככר דיזנגוף/ טל. 226066

(המשך מעמוד 11)

כדי לבצע זאת. הם שוחררו בשנה האחרונה. כיום אין אף אסיר פוליטי אחד במצרים. ואילו הקומוניסטים המשוחררים הורשו לחדור למפלגת השלטון, ורבים מהם — ביניהם יהודים — ממלאים עתה תפקידי מפתח במערכת העתונות וההסברה. תמורת זאת החליטו, לפני הודש, לפרק את שתי המפלגות הקומוניסטיות שהיו קיימות במצרים — מעשה פור-מלי חסרת-תוכן.

מדוע ניתן להם להזור?

התשובה לכך נעוצה בהרכב המישטר המיצרי. יש בו כמה וכמה כוחות.

קודם כל ישנה הביורוקרטיה. היא לא השתנתה במשך 6000 שנים של שלטון רצוף. היא ימנית, ריאקציונית. אחרי המהפכה קלטה את הקצינים, אך לא השתנתה באופן מהותי. בידיה מכשירי כוח רבים: המישטרה, שרותי החושך ועוד.

כוח זה מחליש בהרבה את קצב הרפורמות החברתיות של המישטר. על כן החליט עבד-אלנאצר — בהשפעת יועצים כמו כרוסצוב, טיטו ובן-בלה — להקים במישטר כוח שני, מתקדם וסוציאליסטי יותר.

זהו „האיחוד הסוציאליסטי הערבי”, מפלגת השלטון.

אולם גם כוח זה, שהוקם מלמעלה, רחוק מלהיות בעל דינאמיות מהפכנית.

אמר לי מזמחה אובייקטיבי, הבקי בעניינים מאין כמוהו: „עבד-אלנאצר עצמו הוא כיום האדם השמאלי ביותר במישטר המיצרי. הוא עומד משמאל למפלגת השלטון, שהיא עומדת משמאל לביורוקרטיה השלטת.”

לכן מספח עבד-אלנאצר את הקומוניסטים, כעירויים שמאלי למישטר. הוא קושר קשר נגד עוזריו שלו עצמו. הוא יודע שלעולם לא יהיו הקומוניסטים די חזקים כדי לסכן את מעמדו. ואילו הימין עדיין חזק מאוד.

שמים ואנטי-שמים

ל מי, אם כן, התכוון נשיא מצרים כאשר דיבר על „האופוזיציה החשאית” המאור-גנת היטב?

הוא התכוון לכוחות הריאקציה בתוך המישטר עצמו.

האחים המוסלמים הסתגנו מזמן לתוך המישטר מימין, כשם שהקומוניסטים מסתגנו עתה לתוכו משמאל. במסווה של דתיות ולאומנות, הם מלכדים כבידם את העשירים שסבלו מן ההפקעות של אתמול, ואותם החוששים מפני ההפקעות של מחר. יתכן שיש להם דריסת-רגל בצבא (אף שמפקדו, עבד-אל-חכים עאמר, נאמן לעבד-אלנאצר אישית). אולי הם מקווים כי מחר יימצא קצין חדש, שינסה לבצע הפיכה, תוך ניצול המשבר הכלכלי החמור השורר במצרים וריתוק חלק מן הצבא בתימן.

מאבק זה בין שמאל וימין, המחרף והולך במצרים, מטביע את חותמו על כל הבעיות, ובכללן בעיית ארץ-ישראל.

הוא מתבטא גם בכרששה שהתפוצצה השבוע בשבדיה: הקשרים בין מצריים והנאצים.

לכאורה מוזר הדבר, הנה משתדל עבד-אלנאצר בכל כוחו לשלב את הקומוניסטים במישטרו, ולרכוש את ידיות המדיניות הקומוניסטיות בעולם. טיטו הוא ידידו האישי. אולברייט נחשב בקהייר כמלך, איך אפשר להתקשר, באותו זמן, עם נאצים? התשובה היא פשוטה בתכלית: מדובר כאן על שני חלקים שונים של המישטר.

יש כוחות בקרב המישטר המיצרי הדוגלים בפירוש בברית עם הנאצים ברחבי תבל. היטעון שלהם הוא כלהלן:

היהודים בכל העולם פועלים כלגיון-זרים של ישראל. הם מגויסים לטובת ישראל בכל מקום. כוחם הפוליטי, כספם, השפעתם העצומה על העתונות והרדיו — כל אלה מופעלים ללא הרף נגד הערבים.

אם כן, מדוע לא ניתן יד לאנטי-שמים בכל מקום, כדי להחליש את כוח היהודים? מדוע לא נפתח חזית בגב היהודים? מדוע לא ניעזר בשונאי-היהודים לצורכי ריגול? השקפה זו מתאימה, כמובן, לכוחות הימין במישטר המיצרי, הקרובים ממילא לפאשיזם. היא קרובה במיוחד לשרותי-החושך, שהם מיבצר הריאקציה, והמעוניינים במרגלים פוטנציאליים.

שרותי-החושך מיוצגים, כמובן, בכל שגרירות מיצרית — והם הנותי נים את היד לנאצים.

החלק המתקדם של המישטר מתנגד לקו זה. הוא מבין כי הקשרים עם הנאצים יזיקו לקשרי מצרים עם מחרה הסוציאליזם, ועם דעת-הקהל השמאלית בעולם כולו, האוהדת את המהפכה המצרית. הוא טוען, בצדק, שהתגברות האנטי-שמיות בעולם תביא בהכרח להתגברות העליה לישראל. „אנחנו בעצמנו שמים”, אמר עבד-אלנאצר עצמו לא פעם, „איך נוכל להיות אנטי-שמיים?”

סוציאליסטים והיטלרים קטנים

מאבק זה טרם הוכרע — כשם שלא הוכרע המאבק הכללי בין הנאפים במצרים. הנשיא עצמו נאלץ לתמרן ביניהם, ומעשיו סותרים זה את זה. בשעתו נתן ראיין לעתון ניארונאצי גרמני — וטען לאחר מכן, בשיחות פרטיות, שיועציו הימניים הסתירו מפניו את מהות העתון. אותה שעה הוא מדגיש — בעיקבות בן-בלה — כי יש להבדיל לגמרי בין ישראל והציונים לבין היהודים.

אחת ההכרעות הקטנות נפלה לא מכבר בסימפוזיון הבינלאומי על בעיית ארץ-ישראל, שנתקיים בקאהיר.

לסימפוזיון זה הוזמן, אחרי דיון עקרוני, גוף צרפתי הקרוי מרא"פ — ראשי התיבות של „תנועה נגד הגזנות והאנטי-שמיות ולמען השלום”. זהו גוף של אינטליגנציה שמאלית, העורר למאבק-שיחורור ואוהד את הערבים.

הזמנת גוף כזה, שרוב חבריו הם יהודים, ושכלחמתו העיקרית היא באנטי-שמיות, היא תופעה חשובה מאד.

אך באותו סימפוזיון הופיעו גם הכוחות הנגדיים. מארגנטינה בא אדם שהסיף בגלוי לברית עם האנטי-שמים. מאמרקה באה עסקנית גולדווארטית, שיעצה לערבים להתקשר עם גרמניה הנאירנאצית.

בסוף הציע נציג מרא"פ, עורך-הדין הכושי מארסל מאנוויל, גבר גבה-קומה ויפה-תואר ממארטיניק, החלטה מפורשת שקבעה כי „הגזנות והאנטי-שמיות נוגדות את הרוח הערבית.”

היא נתקבלה במחאות-כפיים מתוננות.

זאת היתה הכרעה אחת. הכרעה שניה נפלה למחרת היום, כאשר פירסמה העתונות המצרית את ההחלטות — והשמיטה מתוכן החלטה זו.

כי המאבק בין שני אנפי המישטר במצריים נמשך, ובניתיים עושה כל אנף ככל העולה על רוחו.

מה אירע מאחורי הקלעים של הסימפוזיון בקאהיר? מה קורה במחנה הפלסטיני? האם מצריים מוכנה לחלוטין? על כך בכתבה הבאה בסידרה זו.